

Szekcióbeszámoló

A család és az intézmények kapcsolata

Szekciónkban, értelemszerűen igen sokan voltak az iskola világából. 30-40 fő volt közel állandó, így már második napra igen jó munka- és vitahangulat alakult ki. Többen a résztvevők közül már mint szociálpedagógusok dolgoznak, mások most készülnek erre a munkára, de volt olyan iskolaigazgató is, aki itt akarta megtudni, hogy mit várhat az új szakembertől.

Előre jelzem többünk véleményét, miszerint igen fontos volt egy „asztalhoz” ültetni a képzőket, a felhasználókat, az elmélet és a gyakorlat szakembereit, hiszen gyakran egyszerűen kommunikációs zavart okozott egymás terminológiájának megértése. Az első néhány óra azzal telt el, hogy egyáltalán megértsük egymás nyelvét, hogy alapvető bizalmatlanságokat küzdjünk le. Fontos volt tisztázni, ki mit várt ettől a konferenciától: a gyakorló pedagógusok például konkrét segítséget napi munkájuk végzéséhez, a képző helyek némelyike ígéretet arra, hogy növendékeinek lesz álláslehetőség a végzés után.

Néhány jellemző kérdés:

Mit tehet az iskola a napjainkra jellemző egyre növekvő szociális feszültségekkel: kinek az igényei legyenek a meghatározók, ugyanis elég élesen eltér egymástól az „adófizető” polgár és a létminimumot el sem érő szülő igénye?

Hogyan illeszkedjen az osztályfőnök családdal kapcsolatos munkája a szociálpedagóguséhoz?

Hosszan vitatkoztak a szekció résztvevői azon, hogy mi a szerencsésebb, ha az iskola maga iskolázza be arra alkalmasnak tartott pedagógusát, vagy ha kívülről hoz szakembert. Felmerült az is, hogy egyáltalán szükséges-e a pedagógusi végzettség ehhez a munkakörhöz. Van konkrét példa arra, hogy általános iskola néhány pedagógusának beiskolázásával oldotta meg a kérdést, de arra is hoztak példát, amikor egy pesti kerület önálló szociálpedagógiai csoportot létesített.

Figyelembe kell venni azt a tényt is, hogy ma már senki más, mint az iskola nem döntheti el, hogy kit alkalmaz, tehát a képzéseknek kell a szélesebb választékot bemutatni és biztosítani.

Komoly gondként jelezte a szekciónk egyik legaktívabb tagja – egy fővárosi általános iskola igazgatója –, hogy jelenleg nem adottak a feltételei a szociálpedagógus alkalmazásának, se jogszabályi se gazdasági segítséget nem kap.

Teljes egyetértéssel találkozott az a gondolat, hogy sokkal hatékonyabban kell megoldani a szakma menedzselését.

Sokat beszéltünk arról is, hogy egészen más az igénye egy kis településnek és egy nagyobb város iskolájának. A kis településeken, ahol gyakran a pedagógus minden, ott nem igen tud az iskola önálló szociálpedagógust alkalmazni.

Megfogalmazódott annak az igénye, hogy keresse meg az új szakma a helyét a különböző szociális, segítő intézmények között (nevelési tanácsadó, családsegítő). Félő, hogy helyenként a sok bába között elvész a gyerek. Persze jelenleg nem az a legfontosabb kérdés, hogy hol legyen a szakember, hanem, hogy egyáltalán legyen.

Igen érdekes volt, hogy a szekcióvezetők minden törekvése ellenére sem lehetett érdemben beszélni a családokkal kapcsolatos problémákról, még túlságosan lekötötte a vitatkozókat az új szakember helyzete, képzésének állapota. Azt azért közösen megállapítottuk, hogy a családok viszonya az iskolához is alaposan megváltozott – egyszerre vár gondjai megoldásához segítséget, valamint igényei érvényesítéséhez új lehetőségeket.

Az iskola szociális problémáinak másik oldala, hogy „és ki foglalkozik a pedagógus egyre inkább rosszabbodó szociális helyzetével”? Az iskolából eltűnnek a tudós, nagy tekintélyű tanárok, helyükbe a saját gondjai alatt görnyedő, külön munkából élő tanárok kerülnek.

ACZÉL ANNA – MÁNYAI JUDIT